

modrost: „Ne bodi bedast! Modruj! Pusti žensko! Tunjuš! Pomni, da si sin Ernakov!“

Hun je dvignil glavo. Ko je zagledal bele haljice v dolini, je zakričalo srce, zažarela je strast — in modrost je ugasnila.

„Moja bo — in bo kraljica Hunov!“

Tako je rekel odločno in skočil pokoncu... Minula je ura.

Devojke so kriknile in se razbežale kakor zbor golčočih golobic, ko plane mednje kragulj.

Zavihral je rdeči plašč, Ljubinico je zgrabila strašna roka krog pasu, zazibalo se ji je pred očmi — in obšle so jo temne sence...

Na okopih gradišča sta se v tem hipu pojavili dve postavi — dva starca, Svarun in Radovan.

„Tunjuš!“ je zavpil Radovan.

„Moja hči!“ je vzdihnil Svarun in se sesedel.

Radovan mu je oprl glavo in v tolažbo nesrečnemu očetu sipal za bežečim Hunom najgroznejša prokletstva v jezikih vseh narodov — od Baltiškega pa do Egejskega morja...

Toda Hun je bežal — noseč v naročju zaklad in pritiskajoč napol onesveščeno Ljubinico na svoje srce. Gonil je kakor še nikoli. Topot njegovih hlapcev, ki sta drvila za njim, ga je vznemirjal, da, stiskal je k sebi devojko, kakor v groznem trepetu, da mu je kdo ne iztrga iz naročja. Brez oddiha so gnali — napol blazni — do Donave.

Še tisto noč je položil Tunjuš nezavestno Ljubinico na krasne preproge v svojem šotoru in klical obupan vraže in vražarice na pomoč — kraljici.

Ali njegovo veselje, ko je odprla oči in želela vode, je bilo kratko. Balambak mu je naznanil, da čakajo poslanci iz Bizanca. Upravda veleva, da se napoti takoj do njega.

Prišli so namreč zasledovalci Iztokovi in v stepi preiskali Tunjušev tabor.

Zazorilo se je jutro. Ljubinica je zaspala s smehljajem krog ustnic. Tunjuš je zažugal Balambaku smrt, če se skrivi las kraljici Ljubinici, prokel nato uro, ki ga je zavedla prvič do Upravde in odjezdil z Bizantinci proti jugu. (Dalje.)

Balada.

Zložil Griša.

Po svetu šel je čisto sam
in rekel ni ne kod ne kam —
srce ni samo znalo...

In tujec je postal prevzet,
ko je prejadral celi svet,
in rekel je zamalo:

„Čemu mi mati bo in brat,
čemu nevesta mi in svat
in hiša in pristava?“

Čemu mi bo domači krov,
domači krov poln zlih sinov —
in pravda in zabava?

Vesoljni svet je dom duhov
in večno lep je, večno nov,
in dan v njem ne zapada —

Ves sever mu je senčni vrt
in jug je poln bogatih trt
in cesta — večna nada...“

Tako govoril je prevzet,
pozabil dom je, njega svet,
in prišel je finale:

Izpraznil je srce do dna,
navrhal z mislimi duha
in vtopil se v bokale!

